

[Knud Lind]

praktiske uddannelse følges ad, som man skal ifølge den nye bekendtgørelse. Det vil jeg egentlig gerne bede om at ministeren ser på.

Vi finder det også i Fremskridtspartiet meget uheldigt, at man fra Justitsministeriet vil lave en forsøgsordning med behandlingstilbud til motorførere, der er dømt for spiritus- eller promillekørsel, samtidig med at man kan konstatere, at de elever, som har bestået køreprøven i tiden fra den 1. oktober 1986 og frem til i dag, ikke har haft et eneste spørgsmål til teoriprøven om spirituskørsel. Der har ikke været nogen lysbilleder og heller ingen spørgsmål om spirituskørsel.

Jeg vil sige til justitsministeren, at disse ting hænger jo ikke rigtig sammen. På den ene side ofrer man penge og synes egentlig, at det er et rigtig kedeligt problem med spirituskørsel. Tænk, når det drejer sig om alle disse unge, der er uddannet fra 1. oktober 1986 og frem til i dag, så har man ligesom skøjtet hen over problemerne vedrørende spirituskørsel, ikke et eneste spørgsmål til alle dem, der har bestået køreprøven. Hvordan skal man senere fortælle dem, at det med at undgå spirituskørsel er meget vigtigt?

Så vil jeg til slut komme med en enkelt lille ting, der måske kunne nedsætte ulykkerne på motorveje i de tilfælde, hvor der i forvejen er sket et uheld af en eller anden art, og hvor man ofte ser, at andre bilister for sent opdager uheldsstedet og enten påkører den i forvejen forulykkede bil eller laver harmonikasammenstød m.v. Vi har langs alle motorvejene såkaldte nødtelefoner. Disse nødtelefoner går ind til politiets vagtcentraler, og jeg vil foreslå, at man i forbindelse med disse nødtelefoner etablerer et advarselsblinklys oven på nødtelefonerne, som kan aktiveres inde fra politistationerne, således at trafikanterne, som passerer en nødtelefon, der er placeret forud for et uheldssted, i god tid kan blive advaret om, at der er sket et færdselsuheld. Det er en lille foranstaltning, som ikke vil koste de store penge, og jeg vil tro, at den ville være lønsom. Det er et af de små råd til justitsministeren.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Nu skal jeg ikke forlænge debatten ved at komme med yderligere gode ideer. Med hensyn til det sidste, som hr. Knud Lind var inde på, har jeg egentlig mest tillid til den stærke udvik-

ling, der sker på radiofoniområdet i disse år, hvor man med automatik kan gå ind i de enkelte vogne. Der er også på dette område en meget hurtig udvikling i gang herhjemme. Men lad disse detaljer hvile, for det bliver jo, hvad vi kommer til at kunne beskæftige os med i den kommende tid.

Jeg vil dog sige, at jeg gav et eksempel på, hvordan vi fra Justitsministeriets side følger igangsættelsen af den nye køreuddannelse op, i øvrigt også i et godt samarbejde med kørelærernes organisation. Vi har gjort det, at vi har inspiceret nogle af de lukkede anlæg for at se, om de opfyldte betingelserne, og vi er skredet ind dér, hvor de ikke gjorde det. Naturligvis holdes også andre dele af det, der hører med i den samlede køreuddannelse, hele tiden under observation, det er en selvfølge, og det gør vi.

Jeg skal afsluttende blot sige – for det er kun det, de sidste indlæg giver mig anledning til – at det jo altid vil være sådan, at når man, som jeg har gjort det og har fået regeringens godkendelse af, tager en række punkter ud, ikke blot ud fra en skelen, men ud fra en vurdering af lønsomhedsbetragtningerne, så vil der altid være ting, som ikke er taget med, og som man så kunne pege på og sige: Hvorfor er de ikke taget med, hvorfor er de ikke med på listen? Sådan vil det være, og det må jeg acceptere.

Jeg er meget åben over for, hvordan vi i fællesskab kan drøfte omprioriteringer og omlægninger og en udnyttelse af de fordele, der måtte komme, de resultater, den lønsomhed, der måtte udmøntes af de indsatser, som bliver gjort. Men det ligner jo lidt det, man står over for, når man vel ved, at man kan få en indtægt, men det forudsætter også, at investeringspengene er til stede.

Vort problem er i øjeblikket at finde investeringspengene til nogle af de store indsatser, der er tale om. Det har vi sagt åbent i vor reddegørelse, men jeg har også tilføjet, at det kan vi altid forhandle om, men det forudsætter så, at vi også, som kommissionen selv har været inde på adskillige steder, må bevæge os inden for en overordnet hensyntagen til de samlede finansielle konsekvenser set i forhold til det offentliges udgifter i øvrigt.

Men det fører så frem til, at jeg er meget åben over for samarbejde.

Jeg er meget enig med hr. Erling Christensen i, at vi ikke skal tale os væk fra hinanden på et